

Komisaras Kaminskis ir ponias Volf

Rikės tėtį ir Žiedulės mamą sieja bendri dalykai. Ne vien tai, kad abu gyvena didžiuliame Amandos name po vienu stogu. Be to, abu jaučia silpnybę baudžiamųjų bylų tyrimui. Horstas Kaminskis, kriminalinės policijos tarnautojas, kaip įmanydamas stengiasi prilygti savo didžiajam pavyzdžiui Šimanskiui. Gerda Volf, pasiryžusi medžioti nusikaltėlius, įsteigė privatų seklių biurą. Pamažu sužinome, kad yra ir daugiau dalykų, kurie juodu sieja...

* 1 *

Amanda X, pati netikėčiausia namų šeimininkė pasaulyje, susiraukė.

– Savaiame suprantama, mano avis moka boksuotis. Juk ką tik jums tai paaiškinau.

Kasos būdelė, regis, darėsi per ankšta drimbai, kuris man priminė bokserį.

– Man vis vien! – rėkė jis. – Nesąmonė, avis su akiniais nuo saulės negali boksuotis. Taip nebūna. Gana!

Amanda jam atlaidžiai nusišypsojo.

– Bet Sistė X pati ir nesiruošia boksuotis, ji tenori pasižiūrėti.

– Ne! – pasigirdo klyksmas iš kasos būdelės.

Kumštelėjau savo geriausiai draugei Žiedulei į pašonę.

– Lažinkimės, kad šįkart jai nepavyks? – pašnibždėjau jai.

Žiedulė, beveik visa galva už mane aukštesnė, nustebusi pažvelgė į mane.

– Tu rimtai, Rike? Lig šiol ji visada vesdavosi Sistę X kartu.

Tas tiesa. Amandos avis Sistė X, kurios man dar niekuomet nebuvo tekę matyti be akinių nuo saulės, lydėjo ją beveik visur. Tačiau, atrodo, šįkart ji susidūrė su ypač užsispyrusiu sargu. Ir nieko čia nuostabaus. Pagaliau atėjome į miesto stadioną tam, kad pamatytume Aukselio, simpatingiausio visų laikų boksininko, rungtynes.

– Juk jūs žinote Australiją? – tarė Amanda, vis dar šypsodamasi. – Ten yra daug avių ir kengūrų. Ir jos boksuojasi.

– Kengūros boksuojasi, taip, bet ne avys! – iškošė vyras kasos būdelėje pro sukąstus dantis.

– Jūs klystate, jaunuoli! – sušuko Amanda. – Sistė X išmoko iš kengūrų. Taip ji gali geriau apsiginti nuo plėšrūnų. Dabar ji labai norėtų pasižiūrėti rungtynes, kad pagerintų savo boksavimosi techniką.

Vyras pašoko, galva atsitrenkdamas į kasos būdelės lubas. Suvaitojęs krito atgal ant savo kėdės.

– Melas!

Dar kartą kumštelėjau Žiedulei į pašonę.

– Lažinamės? Iš pakelio guminių meškiukų?

Mudvi su Žiedule padarytume bet ką už pakelį guminių meškiukų. Taigi nenustebau, kai mano draugė atsiduso. Savo noru atiduoti visą pakelį guminių meškiukų mums reiškė didelę auką.

Bet vis dėlto ji linktelėjo.

– Sutinku! Aš tikiu Amanda!

– Dabar pasitraukite į šalį ir leiskite kitiems žmonėms praeiti, – pasakė vyras iš kasos būdelės, abiem rankomis trindamas savo platų pakaušį.

Amandai liko nedaug laiko. Už nugaros jau girdėjome pirmus nepatenkintus šūksnius. Taigi turėjau nemenkus šansus laimėti lažybas.

– Bet tai tikra tiesa, – neatlyžo Amanda. – Galite paklausti Rikės ir Žiedulės. Jos patvirtins, – pasakė ji, rodydama į mus.

– Tai tiesa! – sušuko Žiedulė. – Garbės žodis!

Žinoma, juk ji norėjo laimėti lažybas.

– Kas ten atsitiko? – staiga išgirdau, regis, pažįstamą balsą.

Amanda ištiesė kaklą.

– Vili! – sušuko ji. – Giunteri, Valteri, ir jūs čia! Kaip gerai, kad atėjote! Šis vyras nenori įleisti Sistės X.

Netrukus senelio Varžtelio bokso draugai jau stovėjo šalia mūsų.

Tą pačią akimirką niūriojo vyriškio veidas pragiedrėjo.

– Dėde Valteri! Aš nė nežinojau, kad ir tu čia.

– Dabar žinai, Buli! Taigi įleisk šią poniją ir jos avių vidun.

Bulis! Vardas jam labai tiko.

– Avis bokso salėje! Bet juk taip nedera, dėde Valteri!

– Kai prasilošei, man taip pat nederėjo apmokėti tavo skolų, mano berniuk. Taigi duok kelią.

Bulis patempė lūpą ir galva parodė, kad mes galime
jeiti.

Amanda šyptelėjo savo gelbėtojui.

– Ačiū, mielasis Valteri.

Šis žemai nusilenkė.

– Man buvo didelė garbė, maloningoji ponია!

Giunteris ir Vilis pavartė akis.

– Ar tai tiesa? – staiga vienas vyras, prie kasos būdė-
lės stovėjęs mums už nugaros, kreipėsi į Amanda. – Ar
ši avis iš tikrųjų iš Australijos ir gali boksuotis?

Amanda ir jam draugiškai nusišypsojo.

– Aišku, netiesa.

– Taip ir maniau! – sušuko vyras.

– Bet boksuotis ji moka, – paaiškino Amanda. – Tik
ji ne iš Australijos. Sistė X yra nežemiškos kilmės!

Kai nutolome per porą žingsnių, dar kartą atsigre-
žiau į tą vyriškį. Jis taip ir liko stovėti pravira burna
toje pačioje vietoje it stabo ištiktas. Tikėkimės, iki rung-
tynių pradžios atsitokės.

Šįkart Žiedulė kumštelėjo man į pašonę ir ištiesė
ranką.

– Pakelį guminių meškiukų!

– Namuose, – tarstelėjau aš ir prisiekiau sau, kad atei-
ty labiau pasitikėsiu Amanda.

Stovėjome netoli įėjimo į stadioną. Šalia buvo rūbi-
nė, o aplinkui – daugybė užkandžių ir gėrimų kioskų.

Prie kiekvieno jų rikiavosi žmonės. Beveik visi laikė ran-
koje keptą dešrelę ar kokį gėrimą ir įsijautę diskutavo su
savo kaimynais. Vienintelė tema – bokso rungtynės.

– Ar visi jie atėjo dėl Aukselio? – paklausiau Valterio.

– Ne, – nusijuokė šis. – Erikas tik apšildys žiūrovus.

Pagrindinėje kovoje rungsis Valdemaras Klačko.

– Ar tai *tas* Klačko?

– Būtent tas.

– Kas jis toks? – paklausiau draugės.

– Negi nežinai? Jis Europos čempionas!

– Buvo čempionas, – pataisė Vilis. – Jis prarado čem-
piono titulą, bet dabar bandys jį atsikovoti. Jis vis dar
vienas geriausių.

Kai atėjome į stadioną, aš kone išvirtau iš batų. Triukš-
mo daugiau nei per roko muzikos koncertą. Stadiono
viduryje buvo bokso ringas, apšviestas daugybės pro-
žektorių. Stačiai kylančios žiūrovų eilės jau pilnos.

– Pažiūrėkite, – sušuko Amanda. – Ten senelis Varž-
telis!

Senelis Varžtelis stovėjo prie bokso ringo. Tiksliau
sakant, jis susijaudinęs bėgiojo šen ir ten. O cigaro nuo-
rūka, kuri retai kada rūksta, bet su kuria senelis Varžte-
lis tikriausiai ir miega, suko ratus iš vieno burnos kam-
pučio į kitą. Akivaizdus ženklas, kad jis labai nervinasi.
Senelis Varžtelis visą gyvenimą boksavosi, turbūt dar
kūdikis būdamas. Sako, esą jis ir gimęs senojoje bokso